

גמ' סנהדרין (יב:) - טומאה דחוייה בציבור

א. גמ' פסחים (עז.) - דתנו רבנן וידבר משה את מעדי ה', מה תלמוד לומר, לפי שלא למדנו אלא לתמיד ופסח שנאמר בהו במועדו, במועדו ואפילו בשבת, במועדו ואפילו בטומאה. שאר קרבנות ציבור מניין שנאמר גאלה תעשו לה' במועדיכם, מניין לרבנות עומר והקרב עמו, שתי הלחם והקרב עמם תלמוד לומר וידבר משה את מעדי ה' אל בני ישראל הכתוב קבעו מועד אחד לכולן.

ב. משנה תמורה (יד.) - יש בקרבנות הציבור מה שאין בקרבנות יחיד; שקרבנות הציבור דוחין את השבת ואת הטומאה, וקרבנות יחיד אינן דוחות לא את השבת ולא את הטומאה, א"ר מאיר והלא חביתי כ"ג, ופר של יוה"כ, קרבנות היחיד הן דוחין את השבת ואת הטומאה, אלא שזמנו קבוע.

ג. גמ' פסחים (סו:) - איש איש כי יהיה טמא לנפש איש נדחה לפסח שני, ואין ציבור נידחין לפסח שני אלא עבדי בטומאה.

ד. גמ' יומא (ו:ז.) - איתמר, טומאת המת, רב נחמן אמר הותרה היא בציבור, ורב ששת אמר דחוייה היא בציבור, היכא דאיכא טמאין וטהורין בההוא בית אב כולי עלמא לא פליגי דטהורין עבדי, טמאין לא עבדי, כי פליגי לאהדורי ולא תוויי טהורין מבית אב אחרינא, רב נחמן אמר היתר היא בציבור, ולא מהדרינן, ורב ששת אמר דחוייה היא בציבור ומהדרינן, איכא דאמרי אפילו היכא דאיכא טהורין וטמאין בההוא בית אב פליגי רב נחמן ואמר, עבדי נמי טמאין, דכל טומאת מת בציבור רחמנא שרייה.

ה. רמב"ם (פ"י כלאים הל"ב) - כהנים שלבשו בגדי כהונה שלא בשעת עבודה אפילו במקדש לוקין מפני האבנט שהוא כלאים ולא הותרו בו אלא בשעת עבודה שהיא מצות עשה כציצית. [השגת הראב"ד] א"א טעה בזה שהרי אמרו ביומא בפרק בא לו כהן גדול במקדש אפילו שלא בשעת עבודה מותר.

ו. ראב"ד למס' תמיד (פ"א לב.) - במנחות בפרק התכלת (מא. ד"ה התכלת) פירשו בשם ר"ת כלאים בציצית אפילו בעת שאין מצות ציצית כגון בלילה אין בו משום כלאים ויכול ללבוש ולהתכסות באותו טלית כל שעה דס"ל כיון דהתירן תורה אין בו משום כלאים ויכול ללבוש והתירתו לגמרי וכו' מפני שנראה ששמע השומע הדברים וטעה וחלילה שהלב מחדד כמוהו היה מחשיב הדבר שאפילו לתינוקות אין ראוי לטעות בו כי כמה שנוי מדחיקא דלית בהו מששא כלל יש לו בענין זה וכו', בהן שחילל שבת במקדש שלא לצורך העבודה לדברי הכל חייב ולא אמרינן כיון שנתנה רשות לכהנים לחלל שבת במקדש שיהיו רשות לכהנים לחלל להם אפילו שלא לצורך העבודה וכו', ה"נ בכלאים בציצית אינו מותר אלא בעידנא דמקיים עשה כגון ביום ולא בלילה.

ז. שו"ע (סי' ח' סע' י"ב) - אם יש לו כמה בגדים של ארבע כנפות כולם חייבים בציצית.

ח. גמ' יומא (מו.-מו:) - אמר רב הונא תמיד, תחילתו דוחה, סופו אינו דוחה, מאי אינו דוחה, רב חסדא אמר דוחה את השבת ואינו דוחה את הטומאה וכו' מאי שנא שבת דכתיב תשמרו להקריב לי במעדו אפילו בשבת, טומאה נמי במעדו ואפילו בטומאה, אמר ליה וכו' שבת דהותרה היא בציבור סופו נמי דחי, טומאה דדחוייה היא בציבור, תחלתו דעיקר כפרה דחי, סופו דלאו עיקר כפרה לא דחי.

ט. שו"ע (סי' שכ"ח סע' י"ב) - כשמחללין שבת על חולה שיש בו סכנה, משתדלין שלא לעשות ע"י א"י וקטנים ונשים אלא ע"י ישראלים גדולים ובני דעת. הגה: וי"א דאם אפשר לעשות בלא דיחוי ובלא איחור ע"י שינוי, עושה ע"י שינוי, ואם אפשר לעשות ע"י א"י בלא איחור כלל, עושין ע"י א"י וכן נוהגים; אבל במקום דיש לחוש שיתעצל הא"י אין לעשות ע"י א"י.

י. גמ' יומא (פד:) - אין עושין דברים הללו לא ע"י נכרים ולא ע"י כותים אלא ע"י גדולי ישראל, ואין אומרים לעשות דברים הללו על ידי נשים ולא על ידי כותיים מפני שמצטרפין לדעת אחרים.

יא. שו"ע (סי' שכ"ח סע' ד') - עושים לו כל שרגילים לעשות לו בחול.

יב. ביאור הלכה (שם) - זהו לשון הרמב"ן בת"ה וכתב המ"מ דמזה משמע דאע"פ שאין בו סכנה במניעת הדבר ההוא וכו', א"כ בודאי היה מהנכון להחמיר באיסורי תורה ובפרט שהוא שלא במקום סכנה.